

РЕЦЕНЗИЯ

От д.н. Милена Якимова, професор в СУ „Св. Климент Охридски“

относно материалите, представени за участие в конкурс

за заемане на академичната длъжност **„професор“**

в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“,

по: област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки,
професионално направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата
(Историческа социология на неравенството и дискурса)

В конкурса за „професор“, обявен в Държавен вестник, бр. 96/11.11.2025 г., и в интернет страницата на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ за нуждите на катедра Приложна и институционална социология към Философско-исторически факултет, като единствен кандидат участва доц. д-р Стойка Петрова Пенкова от Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“.

Със заповед на Ректора на Пловдивския университет № РД-22-38 от 09.01.2026 г. съм определена за член на научно жури в посочения по-горе конкурс с единствен кандидат: доц. д-р Стойка Петрова Пенкова.

Представеният от доц. д-р Стойка Пенкова комплект материали **напълно отговаря** на изискванията на ЗРАСРБ, на Правилника за приложението му и на Правилника за развитие на академичния състав на ПУ и включва следните документи:

- Молба по образец до Ректора за допускане до участие в конкурса;
- Автобиография по европейски формат;
- Диплома за образователно-квалификационна степен „магистър“ – оригинал или нотариално заверено копие;
- Диплома за образователна и научна степен „доктор“ – оригинал или нотариално заверено копие;
- Диплома (свидетелство) за академичната длъжност „доцент“ – оригинал, ако има такава, или нотариално заверено копие, или заповед на Ректор (директор) на висше училище или научна организация за утвърждаване на избор за заемане на академичната длъжност „доцент“;
- Списък на научните трудове;
- Научни трудове (копия на публикациите);
- Справка за съответствие с минималните национални изисквания;
- Декларация за оригиналност и достоверност на приложените документи;

- Анотации на материалите по чл. 76 (1) от ПРАСПУ (на български и чужд език);
- Самооценка на приносите;
- Списък на цитиранията;
- Документ (удостоверение) за трудов стаж;
- Документи за учебна работа;
- Документи за научноизследователска дейност;
- Други документи (две служебни бележки за публикации под печат);

Всички предоставени научни трудове (една монография и осемнадесет статии и студии) са в областта на конкурса, не са представяни по предшестващи конкурси за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности и се приемат за рецензиране.

Биографично представяне

Профилът на единствения кандидат напълно се припокрива с предметното поле и характеристиките на обявения конкурс. Образователният и научен път на доц. Стойка Пенкова е изцяло вписан в и посветен на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ – от бакалавърската ѝ степен през магистратурата до защитения през 2010 г. докторат. В Пловдивския университет се разгръща и преподавателското ѝ израстване, започнало през 2003 г. със спечелен асистентски конкурс, преминало през хабилизация десет години по-късно, за да стигнем до участието ѝ в настоящия конкурс. Трябва непременно да се каже, че развитието на преподавателската и научната дейност на Стойка Пенкова е градиво в утвърждаването на специалност Социология в ПУ, на нейния престиж и на катедрите, които я обезпечават преподавателски и изследователски. Научните търсения на доц. Пенкова в областите на социология на дискурсивните практики и на праксеологическото изследване на неравенството постоянстват през годините. Накратко, тя е чудесен пример за целенасочено и посветено академично израстване.

Автобиографичната справка – ще си позволя да се изразя така – смайва с обема административна натовареност, който кандидатката е успяла да съчетава с научната и преподавателската си работа.

Обща характеристика на дейността на кандидата

Подадените документи очертават профила на „комплексен играч“: доц. Стойка Пенкова успява устойчиво да поддържа, развива и съчетава научноизследователска и учебна дейности.

Доц. Стойка Пенкова води различни курсове в пет бакалавърски и четири магистърски програми на ПУ. От предоставената справка се вижда, че 1/ учебната ѝ натовареност е сериозна, 2/ провежданите курсове са групирани в областите на социология на неравенствата и социология на дискурсивните практики и 3/ освен с аудиторни занятия доц. Пенкова се ангажира и с различни форми на практическа работа със студенти от различни образователни степени (специално трябва да се отбележи

лятната практика „Неравенства и социални страдания“), и с провеждане на научни студентски сесии.

Доц. Пенкова провежда англоезичен курс за студенти по програма Еразъм, както и два докторантски курса. Наред с това е била научен ръководител на трима успешно защитили и вече академично реализирани докторанти.

Комплектът материали за конкурса съдържа една оригинална монография (с внушителния обем от 426 стандартни страници) на български език, десет статии, от които четири публикувани в списания, индексирани в световните бази данни, и осем студии. От публикациите общо осем са съавторски (което добавя към комплексността и отборност); седем са на английски език, а останалите единадесет – на български.

От 2014 г. насам Стойка Пенкова е изнесла – индивидуално или съвместно със свои изследователски партньори – четиридесет и седем доклада на различни научни форуми, сред които единадесет международни.

От 2017 г. насам е ръководила три научноизследователски проекта, един финансиран от ФНИ към МОН и два – от ФНИ към ПУ. И трите са в предметната област на конкурса, като единият цели ориентирането на научноизследователска работа по проблематиките на конкурса към образователните практики и дейности. Като участник се е включвала в дванадесет други проекта, от които осем са в полето на настоящия конкурс.

В работата си по проекти, в разработването и актуализирането на учебните програми на водените лекционни курсове, в неформални семинари с докторанти, с млади и утвърдени учени доц. Стойка Пенкова е станала сърцето на една активна и устойчива неформална група за дискутиране и праксеологическо изследване на проблеми на социалното неравенство, страдание и уязвимост.

Казаното очертава профил на изследовател със сериозна и фокусирана научна продукция, която обвързва с енергичната си преподавателска работа и ориентира към обновяване на академичния състав на Факултета. Този профил се потвърждава и от справка за съответствие с минималните национални изисквания за заемане на академичната длъжност „професор“: при изискуеми поне 550 точки доц. Пенкова събира цели 840. Най-съществено е надвишаването при показателите от група Е (проектна дейност и научно ръководство на докторанти). Надвишение има и при показателите за цитируемост, знак за признанието на научните ѝ приноси.

Съдържателна характеристика на научните трудове и техните приноси

За конкурса кандидатката е предоставила една оригинална монография и осемнадесет други публикации, демонстриращи четири отчетливи, но преплетени кръга на систематичен изследователски интерес: историческа социология на дискурсивните практики; социология на тялото, афективно и дискурсивно впримчено в и изтъкаващо винаги локално организирани ситуации, от която социология на тялото се ражда афективната социология на неравенството и праксеологията на жизнените преходи; биокултурният подход към социалните асемблажи; праксеологически анализ на трансформациите на селото.

Ще започна този дял от рецензията с коментар върху мащабния амбициозен проект за една афективно-дискурсивна социология на неравенството, разгърнат в

монографията „Фигури на дистинктивността. Фигури на афективността“, **чиито приноси са в очертаване на ново изследователско поле и формулиране на поредица от оригинални научни хипотези.** Тук с методологически размах и аналитично усърдие е очертано полето на една социология на афективното неравенство, неравенство, схванато като (по Харолд Гарфинкъл) „непрекъснато практическо постижение в локалните ситуации на взаимодействие“. В очертаването на това поле са привлечени и асемблирани различни концептуални извори, персонажи и вдъхновения: като се започне с рефлексивната социология на практиката (Пиер Бурдийо и следовници) и археологическите изследвания на дискурса (Мишел Фуко), с които Стойка Пенкова работи още при създаването на бакалавърската си теза, премине се през етнометодологията (Харолд Гарфинкъл) и анализа на разговори (Харви Сакс и Емануил Шчеглоф), през изследванията по практическа логика, провеждани от членовете на ИКСИ и инкорпориращи в праксеологията философията на обикновения език (Деян Деянов, Светлана Събева, Тодор Петков, самата Стойка Пенкова и нейната защитила докторантка Милена Ташева) и се стигне до т. нар. афективен обрат в постдълбокоаналитичната философия на афекта (Брайън Масуми, Уилям Конъли) и феминистките критики на разграничението афект-емоция-дискурс (Сара Ахмед, Маргарет Уедърел). **С очертаването на това изследователско поле е построен и апаратът** на една праксеология на афектациите, на афициранията между тела, места и неща, която иска да бъде и дело на справедливостта: на изцериането на наранената „афективната другост“, на афективните други – онези, чиято възможност за себеактуализация, за встъпване в човешко отношение със себе си, е пресечена. Иска и да очертае стратегии на прекъсване на наследяването на тази нараненост като социална уязвимост.

Апаратът е уплътнен с аналитика на различни „афективно-дискурсивни“ социални форми, които преминават през различните части на монографията: образцовия кооперативен селянин в зората на държавния социализъм, абектния образ на хлебарката, чернокожото момиченце в ню-йоркското метро в навечерието на Коледа, четирима роми на нощното софийско летище. Това са чудесни феноменологични миниатюри, които уплътняват концептуализацията на разработената носеща опозиция между „позитивната дистинктивност“ като „имане на свят“ и „негативната дистинктивност“ на „афективната другост“ като „лишеност“. Тези афективно-дискурсивни фигури ни превеждат през концептуалната мрежа и практико-логическите формули с амбицията да демонстрират отличителността, неравенството и изключването като афективни „вършения“, които често са зловещата цена на вътрешногруповата солидарност. В тази линия на анализа са демонстрирани превъплъщенията на омразата, страха и отвращението като „технологии на афекта“, които създават, практически „вършат“ афективна другост като лишеност, „корпорализирана уязвимост“, онтология на отдалечеността, „самонетъждественост“. Тези технологии на афекта са проследени в емпирични анализи на медийно тиражиран хейтърски дискурс спрямо бежанците и на „невидимия“ обикновен „расизъм“ спрямо ромите в България, интензифициран в дните на Ковид пандемията.

Първата част на монографията се залавя с една „афективна онтология на близостта“ и очертава един образ на дистинктивността като практическо вършене (в това число и „вършене на жизнени преходи“) и като наследяване през примера на трансформациите в едно българско село. То получава от режима на държавния социализъм статут на образцово, защото се превръща в стопанство (ТКЗС) в ранните години на държавния социализъм и на провежданата тогава колективизация на селското стопанство. През този пример се настоява, че дистинктивност имат и местата. Тази част стъпва на архивни източници, като основният е *КНИГА за впечатленията вписвани саморъчно от посетителите в кооп. стопанство „Г. Димитров“ с. Ръжево-Конаре,*

Пловдивско, водена от 1948 г. до 1971 г., която се разглежда като „афективно-дискурсивна практика“. От нея изскачат любопитни гледки към социалистическата модернизация (които обаче са останали встрани от интересите на изследването на дистинктивността и нейното наследяване): как с феодални методи („повинния труд“, „кампанийното събиране на реколтата“, мобилизиращо деца и старци да полагат изнурителен труд) се строи инфраструктурата на биополитическата власт, чиито диспозитиви обаче се въвеждат не за умножаване на силите на населението, а за витринна показност: „послучай посещенията на министрите по здравеопазването на демократичните страни“, както пише в един от цитираните документи. Ще се върна към тази първа част в раздела за бележки и критични коментари. От моя гледна точка основните и значими приносни моменти тук са в идеите за една „социоанализа на мястото“ (която обаче бива препъвана от собствената си емпирия) и в **праксеологическото разбиране за жизнен преход** като период на уязвимост (което разбиране обаче няма нужда от Ръжево Конаре).

Втората част на монографията рамкира поле за вдъхновяващи изследвания, каквито, сигурна съм, Стойка Пенкова ще провежда със своите студенти, докторанти и изобщо последователи: рамката на една неконвенционална социология на неравенството и на изключването. Тази социология се стреми да улавя протичането на афективни обмени, тяхното резониране с фигури на репрезентация и съответстващите на резонанса между афект (интензивен поток) и негова квалификация следствия: фиксиране и наследяване на социална неравноценност и осакатено себевъзприятие в несамотъждественост. Прегледът и систематизацията на различните перспективи в рамките на т. нар. афективен обрат в хуманитаристиката и социалните науки е много полезен при конструиране на следващи изследователски начинания. Несъмнено ценна е аргументацията срещу рязкото разделяне и противопоставяне между афект и дискурс: „Обръщането към афекта всъщност поставя важни въпроси относно практиките по придаване на смисъл на живота-както-обикновено, за това как този смисъл се осмисля от агентите и се отлива в техните дискурсивни практики“, а дискурсът „се разбира отвъд думите като афективно-дискурсивен“. Бих добавила, че самата опозиция между афект и дискурс у някои от референтните автори понякога е инсценирана и драматизирана и всъщност крие опозиция тяло-език. Но доколкото езикът е винаги в употреба, той Е тяло. Има какво още да се работи по отношението между афект и емоция – двете ту са синоними (и двете „динамични, флуидни, релационни“), ту афектът се явява процес „динамичен, флуиден, релационен“, а емоцията – негова социално валидна и социално споделима квалификация. От моята перспектива (и на Делюз и Масуми) афект и емоция са хетерогенни неща: афектите са интензивности, а емоциите ги редуцират и са качества; връзката между двете не е на съответствие, а на резонанс. Афективност и емоционален режим не принадлежат на един и същи битиен порядък: афективността е интензивност; интензивността и интензивните разлики задействат процеси. Процесите генерират форми. Това се твърди на места и в работата на Стойка Пенкова: „емоцията се отнася до обработката и „опаковането“ на афекта в добре познатите ни като човешки същества културни категории - гняв, скръб, любов, страх, злорадство и т.н.“ На места обаче двете са синоними – веднъж, защото емоцията се синонимизира с афекта, друг път – защото афектът се синонимизира с емоцията и се схваща като квалифицирано преживяване, което има свои „регистри“. Желателно е тази разколебаност, разклатеност да бъде преодоляна. Не на последно място добре е да отчитаме, че самите тези термини принадлежат на определени дискурсивни корпуси: както пише Томас Диксън, неслучайно никой не е написал трактат за емоциите на душата или пък за страстите на психиката.

Друг набор от ценни научни приноси на работата е изследването на преливането между „омразата, страха и отвращението като „технологии на афекта“, и – да добавим сега – демонстрацията, че чрез тях „се утвърждава „нашата“ привилегираност и „тяхната“ неравноценност“, но и тяхната опасна идентичност, заплахата „те“ да пробият границата на „нашето“. Бих казала, че тъкмо тази конститутивна амбивалентност ражда абектните форми и образи като този на хлебарката от разказа за афективната колизия в метрото.

Като най-съществено постижение в тази **неконвенционална социология на неравенството**, схващано и изследвано като афективно-дискурсивни практикологически феномени, е изявяването на интерактивната, интертелесната динамика на афективната другост, която поглъщайки афектите, започва да ги излъчва обратно и става афективна-афектираща.

Освен с основния хабилитационен труд доц. Пенкова кандидатства за настоящия конкурс с 18 студии и статии. Най-много сред тях са тези, които подготвят голямото монографично изследване и споделят част от неговите приноси. Публикации 2 и 5 са трасирали приносното праксеологическо предефиниране на понятието „жизнен преход“. Публикации 8 (в съавторство с Милена Ташева) и 11 съдържат **теоретичен принос към изясняването на логиката на еквивалентизацията** в това, което Ернесто Лакло нарича „вериги на еквивалентност“: практическата логика на свързването във верига на еквивалентност е „практическа деиндексикализация чрез индукция“. Откритието на този механизъм може да се използва при анализа и на други езикови игри (като тези на популизма, да речем).

Друга група приноси произтича от **навлизането** на кандидатката и нейните съавтори **в едно относително неразработено в българоезичното пространство поле**, това на социология на екологията. В публикации 1 и 3 е разработен праксеологичен подход към взаимодействията и отношенията между човешки и не-човешки дейци при конституирането на проекологични поведения и общности. Този подход е увенчан с **разработване на понятие** за антропобиотна общност.

Изброените приноси в монографичното изследване са личен принос на кандидатката. Нейна честа съавторка в друг представени за конкурса материали е Милена Ташева. За общите им публикации е трудно да се отчленят индивидуалните приноси, но това е всъщност положителна оценка за органичността на въпросните текстове. А в монографията заслугите на Милена Ташева за идеите на Стойка Пенкова са надлежно и уважително посочени.

Публикациите на Стойка Пенкова са цитирани по същество в работи на учени и изследователи както от кръга нейни сътрудници и последователи, така и от учени и изследователи извън този кръг, в това число и от няколко чуждестранни колеги. Справката за цитиранията говори за утвърден учен с отпечатък решително надхвърлящ собствената институционална среда.

В допълнение, както се вижда не само от цитиранията, но и от справката за научно-изследователската дейност на кандидатката, става ясно, че нейните иновативни търсения и организационна енергия и умелост са станали тласък и спойка на една стабилна във времето неформална група от изследователи на неравенствата, страданието и уязвеността, към която са се присъединили и граждански активисти.

Критични забележки и препоръки

При толкова иновативна и теоретично амбициозна работа обикновено възникват доста коментари. Тъкмо заради това отпразих част от препоръките си в раздела за приносите – колебливостта на някои тези произтича от иновативността на работата и не бива да се посочва като нейна слабост, а е по-скоро маркер за живия ход на мисълта и изследването. По-долу ще се обърна към проблемните места, които, макар също да разглеждам по-скоро като възможности, не произтичат от иновативността на изследването.

Афективната социология на неравенството като афективно вършено във всекидневни практики на взаимодействие иска регистриране и проучване тъкмо на всекидневни (разбира се афективни) сцени тъкмо на взаимодействие. Такава има само една, и то от силно афективно заредения спомен на Стойка Пенкова. Иначе анализът е върху парчета дискурс – и при анализа на хейтърството спрямо бежанеца, и в случая с расизма към ромите. Но разработваната неконвенционална социология на неравенството императивно изисква изследване на всекидневни сцени на вършене на неравенство с афекти, сцени на афективни срещания. Оттук произтичат три момента: 1/ необходимо е в бъдеще да се инвестират усилия в разработването на изследователски техники за регистриране на всекидневни сцени на вършене на неравенства с афект; 2/ необходимо е по-ясно разграничаване на дискурсивните функции на „рома“ и „ромското“: като (в социоаналитичен смисъл) защитен механизъм на проециране, на релокализиране в другия на собствени мразени черти; като утвърждаване на собствено превъзходство; като фигура на ресантимент; 3/ втората изброена дискурсивна функция е посочена в монографията: самоутвърждаването „ни“ през отричането „им“, с което елиптично се утвърждава значимостта на черта, от която „те“ са лишени, и която черта съответно елиптично (и паралогично) се утвърждава като привилегирована (през отсъствието ѝ у афективния друг). Това е логиката, през която Майя Грекова дефинира конструирането на малцинственост в „Малцинство: социално конструиране и преживяване“ (2001, София: ИК „Критика и хуманизъм“). Това изследване, както и анализът на Майя Грекова на фигурата на чуждостта („Аз и Другият. Измерения на чуждостта в посттоталитарното общество“, 1996, София: УИ „Св. Климент Охридски“) не могат да се заобиколят. Свързана с тази, но различна, е следващата ми бележка: в много приносната и много посветена на съпричастието втора част от монографията на Стойка Пенкова има постоянно приплъзване между „неравенство“ и „изключване“. Георг Зимел, който е вдъхновител на части от анализа, дефинира неравенството в постоянно съотнасяне с и дори противопоставяне на изключването. А ако се върна към анализите на Майя Грекова, неравенството предполага йерархизиране, тоест обща символна рамка, докато изключването поставя чуждия извън тази обща рамка. Такова разграничаване е много нужно. Ако ли пък от/в перспективата на социологията на неравенството като афективно-дискурсивна практика такова разграничение е редундантно, това следва да се експлицира и обоснове.

Най-сериозни са обаче са съмненията ми в адекватността на ТКЗС-то в Ръжево Конаре към една „социология на дистинктивността“.

Най-напред, не виждам начин как от използваните архивни източници може да се съди за „афективна близост“ и „афективна солидарност“. Тези източници възпроизвеждат определен дискурс с неговите обекти, понятия и правила за образуване на изкази, дискурс, който няма сериозна конкуренция, който няма, всъщност, конкуренция, въпреки борбата между двете БЗНС-та за привличане на селяните към определена идеология на аграрна реформа и за приемствеността ѝ с реформата на Стамболийски.

Струва ми се, че една социология на дистинктивността не може да остави без внимание структурното двуличиe на образцовостта на – в случая – мястото като образцово за пред „множество чуждестранни делегации“, място на витринна ефервесценция, на спуснатата задача за дистинкция: „специално конструирано от новата власт *дистинктивно място*, призвано да нормализира идентичността на бъдещите „образцови“ кооператори“.

Най-напред, „място“ е категория, която не може да се приема наивно и наготово, а следва да се предефинира в перспективата на разработваната неконвенционална социология на афективното неравенство: мястото е плетеница от връзки на привличане и отблъскване, която е пространствено локализирана и която създава афективната идентификация и афективните вложения на дейците в пространството. А тук дейците са някак хартиени – читателят не може да си представи някакъв действителен селски човек.

По-важно обаче е, че понятието за власт тук е взето наготово и наивно: „новата власт“, „социалистическата власт“: какви са нейните особености, форми на въздействие и обективирание? Какво е мястото на насилието и неговите ефекти и афекти в извайването на тази образцовост? Няма ли някой в „селото-станало-стопанство“, който да е страдал, който да е роптал, че са му „взели“ земята и животните (например тази „1/12 част от населението на селото [която] притежава 55% от цялата обработваема площ в землището на с. Ръжево Конаре“)? Няма ли придаване на негативна идентичност, отнемане на мястото, на идентичността, отрицаване на хабитуса, нараняване? Като част от афективната динамика на дистинктивността?

От определен момент нататък самата идея за дискурс изчезва от тази част на работата и определени дискурсивни обекти се вземат натурално като ФАКТИ: „обработваемата площ се засява с интензивни култури“, „кадрово обезпечаване с квалифицирани хора“. В същия порядък е и скептицизмът ми да се тълкуват като спонтанни афектации рецитациите на правилните клишета на общия и задължителен език, да се тълкуват „лозунгите“ като „съзнателни екзистенциални избори“, без това да е съотнесено с валиден емпиричен материал, а Книгата за впечатления не е такъв, още по-малко може да е „свидетелство за *афективната (телесна) сплотеност* на всички“.

Могат да се зададат още много въпроси: как, да речем се отразява урбанизацията, свързана със социалистическата индустриализация на „непрекъснато разширяващото се с множество допълнителни кванти афективно, енергизирано „нас“ и на неговия символен упадък.

Изобщо в тази част отношението към емпирията може да се нарече волунтаристично и това е жалко, защото препъва интересните теоретични размишления. На финала на този критичен коментар ще отбележа две христоматийни положения: апаратът на Пиер Бурдийо е калибриран за изследване на относително автономни полета, автономни от полето на властта и едно от друго, а това категорично не е валидно за обществата на държавен социализъм и планово стопанство. И другият момент е, че такъв тип изследване следва да отчита вече проведените (пък било и с по-конвенционални подходи) други исторически изследвания, които проследяват битката за символите на „земеделската идеология“ между двете БЗНС-та – БЗНС и БЗНС – Никола Петков, непосредствено предшестваша засегнатия в монографията период и учредяването на Книгата за впечатления, битка, завършила със смъртта на Н. Петков. Вж. главата „Българското село в годините на комунизма: колективизация, социална промяна и адаптация“ в сборника *НРБ. От началото до края*. Под общата редакция на Ивайло Знеполски; вж. и Михаил Груев, *Преорани слогове. Колективизация и социална*

промяна в българския северозапад 40-те – 50-те години на XX век, София: Сиела, достъпна и онлайн

(<https://minaloto.bg/wp-content/uploads/%D0%93%D1%80%D1%83%D0%B5%D0%B2-%D0%9F%D1%80%D0%B5%D0%BE%D1%80%D0%B0%D0%BD%D0%B8-%D1%81%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D0%B2%D0%B5.pdf>)

Ситуирането в полето на проведените изследвания е същинският път и изпитание на иновативните и неконвенционални подходи.

Лични впечатления

Стойка Пенкова беше студентка от втория випуск на специалност Социология в Пловдивския университет, където пък аз започнах преподавателската си кариера. Участието ѝ в образователния процес беше – на езика на собствените ѝ изследователски търсения – дистинктивно. През годините след това доц. Пенкова си извоюва име на задълбочен изследовател и уважаван преподавател. Аз мога да свидетелствам за това чрез примера на съвместните ни участия в научни журита на различни академични конкурси.

Заклучение

Като имам предвид качеството и броя на научните трудове, техните оригинални научни постижения и приноси, като имам предвид цялостната изследователска и преподавателска дейност на Стойка Пенкова и уважаваното име, което си е извоювала, съм категорична в **положителната** си преценка и съм убедена, че Пловдивският университет ще спечели, когато я приеме сред корпуса на професорите си. Убедено подкрепям нейното избиране за професор и препоръчвам на Научното жури да изготви доклад-предложение до Факултетния съвет на Философско-исторически факултет за избора на Стойка Петрова Пенкова за професор по професионално направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата (Историческа социология на неравенството и дискурса).

Рецензент:

(проф. Милена Якимова, д.н.)